

LLUNYANIA

Aquella etapa, plena d'inseguretats, temors, esperances i desitjos té una i irrepètible virtut: la joventut. La edat en què un creu que és omnipotent i etern, com un déu.

Si m'ho demaneu us diré que no va ser el millor any de la meua vida però recordar-lo cinquanta anys més tard pot ser un exercici de records i de nostàlgia.

D'entrada recordo la imatge d'un noi malgirbat que es veia a si mateix com l'aneguet lleig. Era acomplexat, introvertit i ciclotímic amb canvis d'humor acusats. Per combatre les meves suposades tares corporals i espirituals vaig començar a practicar esports, bàsquet i tennis sobre tot, però vaig veure que l'activitat física pot proporcionar salut i bona forma però no bellesa.

Quines alegries em van deparar els divuit anys? En primer lloc l'estudi. M'agradava el què estudiava a la Facultat de Lletres i m'agradava l'ambient que allà és respirava. No és que fos un molt bon estudiant però allà vaig aprendre moltes coses de la vida que jo no hagués pogut aprendre d'altra manera.

Aquell any em vaig fer soci del Barça i anava a tots els partits amb molta il·lusió encara que no van ser gaires els títols aconseguits. I també seguia tots els esports.

Va ser un any important en l'afició cinematogràfica. Fins llavors el cinema m'havia interessat com a distracció però a la Facultat vaig conèixer un parell de grans cinèfils que em van convertir en un aficionat fervorós. El Conrado i el Joan et portaven tan sí com no a veure les novetats de cinemes desconeguts fins llavors com el rus, el polonès, el txec o el japonès. Ah! I el Bergman, la transcendència i l'angoixa fetes cinema. "Arte y ensayo", "Cine-club" i "Cine-forum" eren paraules mítiques i sagrades que remetien a una època que els joves d'avui no entendrien.

He deixat pel final el record més estimat. Els meus pares em varen regalar un equip de música, regal que seria fonamental en la meua vida. Ja era molt aficionat a la música clàssica però l'aparell per la seva qualitat de reproducció em va endinsar més encara en el meravellós món simfònic del qual no he pogut desempallegar-me des de llavors. Així vaig aconseguir conèixer i sentir la Música. Algú m'ha dit que la Música ha sublimat la meua psique però a mi m'és ben igual. Pel meu caràcter, als inicis em vaig emocionar amb els autors romàntics; avui m'interessa tota la Música encara que no tota m'agradi.

Què demanaria si tornés als divuit anys? Probablement un caràcter i una personalitat més equilibrats perquè crec que la meua vida hauria estat molt diferent. Però també que em mantingués tot lo positiu que la vida m'ha donat: Cultura, Esport i sobretot Música, molta Música.